

דַּרְשֵׁתִי קִרְבָּתְךָ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א • השיעור נמסר בבית הכנסת פרי מגדים, צפת ת"ו • במוצ"ש פרשת כי תבוא, תשפ"ו

הרשעות שבעולם. פעם אחת הוא נכנע – "על כן לא אביא הרעה בימיו". תראה מה אפשר לעשות בכניעה אחת. וזו העבודה שלנו.

להגיע לשמחה רק ע"י הודאה.

נשאר לנו עוד שבועיים לסיום שנת תשפ"ו. במשך השנה היו מלא דברים ושכחנו אותם. הייתה גם מלחמה קצת, וגם את זה שכחנו. והיו מלא בעיות. ואתה יודע, הכל זורם, נוסע, ואנחנו לא יודעים על מה להודות.

כמדומני שלפני חודש, הייתה איזו תאונת דרכים בבית שמש, עם שני רכבים, אחד מהם זה אברך אבא לתשעה ילדים, והשני זה היה חתן שמתחתן בעוד חודשיים. שניהם נהרגו במקום.

תשמע, אתה נוסע בכביש, חוזר והולך – כשירדת פעם אמרת לאלוקים תודה? לא, בכלל לא. אנחנו אפילו לא יודעים על מה להודות, אבל אתה שומע איזו צרה, אתה פתאום מתחיל להבין: וואי, כמה צריכים כל הזמן להודות.

הודאה ודאי שהיא מצוה, אבל המטרה של ההודאה שתהיה שמח. אי אפשר להגיע לשמחה בלי הודאה, לא שייך. לא שייך להיות שמח בפנים, בתוך הלב בפנים, אם אתה לא יודע להודות לבורא עולם על מה שהוא מטיב איתך. וכשאתה יודע להודות, אתה כנוע לפניו. וזו כל העבודה שלנו.

אין היום תשובה מיראה – יש תשובה מאהבה

וזו תשובה מאהבה. היום אין כבר תשובה מיראה, לא שייך. גם אם תרצה – אין. הלב שלנו לא זז, שום דבר לא זז.

אני כששמעתי את הסיפור הזה של החתן, והאבא לתשעה שנפטרו – בברכת אשר יצר שהייתה אחר כך לא התרגשתי בכלל. לא היה שום חיזוק. אתה שומע, אתה אומר – אה, אתה יכול לעקם את הפרצוף, לעקם את הפרצוף עוד יותר חזק, ועוד יותר חזק – תכל'ס, איך התפילה שלך הייתה אחר כך? יותר טובה? לא, אותו דבר, זרמנו, שלום. אין שום דבר.

לכן היום אין תשובה מיראה. מה יש לנו כן היום? יש לנו היום תשובה מאהבה. שכן אדם יושב עם עצמו, כל אחד חייב עד ראש השנה, למצוא לעצמו זמן לשבת עם עצמו. אם אתה צריך גם כוח עוד שיעזור לך – שים אוזניות עם איזה שיר רגש ותתחיל לשיר איתו. אם אתה בבית לבד – עוד יותר טוב. אתה יכול לשיר, אף אחד לא שומע אותך, תתרגש, אולי גם תבכה, זה טוב שתבכה, זה דבר בריא מאוד. תבכה, תתרגש. כשתתרגש תתחיל להודות לבורא עולם על מה שהטיב איתך.

הרגע שאיתו תיכנס לראש השנה

כשתגיע עכשיו למדרגה שאתה מרגיש "אני כל כך מרוגש", אתה מרגיש הלב נשפך – ברגעים האלו היא הקדושה שבעולם. זה רגע שלא חוזר, שאתה פשוט קנית עולמו. אתה אומר "יבנו של עולם, אוי לי שיעצרת אותך, כואב לי שאני חטאתי לך" – זהו, מספיק. כזו תשובה, כזה רגע קדוש – אתה הופך להיות צדיק גמור.

לא רק צדיק גמור – כל העוונות שעשית נהפכו לזכויות. זה רגע אחד קדוש שהופך את הבן אדם מרשע גמור לצדיק גמור, ועוד נהפכים לו העוונות לזכויות.

כמה בן אדם צריך לשמוח ברגעים האלו! לכן לא ייכנס לפני ראש השנה בלי הרגע הזה. ומה שאני אומר לכם זה אמת לאמיתה. אני יודע שיש כאלו שחושבים שאני ממציא דברים, לא משנה. גם אם אני ממציא – זה דבר טוב. אבל זו אמת לאמיתה, ככה אמר החפץ חיים. זו לא המצאה שלי, זו המצאה של החפץ חיים. ככה גם אמר הבן איש חי, וזו אמת.

אל תלך לחפש היום בעיות. כמה שאפשר להקל היום – תקל. כי מי שיותר מדי מחפש את אלוהים – סימן שאתה לא יודע כמה אלוהים אוהב אותך, וכמה אלוהים הטיב איתך. ואם אתה עוד לא יודע להודות לו – זה יותר בעיה מאשר התשובה.

סיפור הסבא משפולי – הניצוץ היהודי

סיפר הסבא משפולי: הייתי מלמד בתלמוד תורה, והיו שם שני נערים שהתקלקלו לגמרי וירדו שאול תחתית. הלכו ליערות, התחברו לשוודים. ומרוב שהם היו אנשים עם בעלי כוח ועוצמה, הם הפכו להיות ראשי השוודים.

לימים עברה ביער איזו כרכרה – נעלמה. העלימו אותה, הכוונה. עברה איזו תקופה, עברה שם עוד כרכרה, וגם אותה העלימו. סיפרו את זה למלך.

המלך שמע את הדברים האלו, לקח את החיילים שלו החזקים ביותר עם כל כלי הנשק, הלביש אותם בלבוש אזרחי והעביר אותם דרך היער. השוודים כמובן התנפלו עליהם – אבל הם היו חזקים מאוד, תפסו את כל השוודים, אזקו אותם באזיקים, שמו אותם בעגלה, העלו אותם לעיר.

המלך הביא כמה שופטים, עשו משפט מזוזר, ונגזר עליהם שכל השוודים לשרפה – מדליקים מדורת ל"ג בעומר, שורפים את כולם. ואת שני ראשי השוודים – בתלייה על העץ. המלך ביקש שכולם יגיעו לראות את העונש שמגיע לאנשים כאלו שעושים רע. ובאמת הדליקו שם מדורת ל"ג בעומר ענקית, ותפסו את השוודים וזרקו אותם לאש. נשארו שני הנערים האלו. שמו אותם על המוקד.

הגיע הכומר. אומר להם: דיברתי עם המלך, המלך אמר שהוא יכול להקל מעליכם את העונש לעונש פחות חמור מתלייה, אם תגידו שאתם מקבלים על עצמכם את הדת של הנצרות. אמרו לו: אין מה לדבר.

מוקדש לכבוד השמחה הגדולה לרגל חתונת בתי עם החתן החשוב נריה נסים סבג נר"ו

נכד לרה"ג רבי יוסף אלמשעלי שליט"א רב אזורי מרום הגליל*

ההגנה מצ"ח קללות.

כהקדמה לצ"ח קללות, התורה מביאה את מצוות הביכורים. "וענית ואמרת" – אומר רש"י: שאינך כפוי טובה. זאת אומרת, שמי שיועד להכיר טובה, הוא מוגן מכל הצ"ח קללות.

כמה בן אדם מסתובב בעולם ולא יודע על מה להכיר טובה. ועוד, הוא גם חי בהרגשה 'כמה אלוהים חייב לי'. "תראה, אלוהים, הרבה אנשים לא מניחים תפילין, לא שומרים שבת, ואני שומר לך שבת, מניח לך תפילין, אוהו!" בן אדם מרגיש: שכשהוא יגיע לשמיים, הוא יביא את החשבונות לאלוהים – כמה אתה צריך עוד לשלם לי.

ומה אלוהים אומר לו? כל מה שעשית, אין לך מה לשלם לי על יום אחד שאתה חי.

עכשיו, יום אחד זה הרבה, כי ב'עלי שור' מביא את רבי ישראל מסלנט, שהוא אומר שלפעמים גם אין מה לשלם אפילו על צימקס אחד שאכלת. צימקס זה גזר מתוק. גם על זה אין לך מה לשלם.

"תחת אשר לא עבדת... בשמחה" – מה מסתתר מאחורי חוסר השמחה

נו, אז מה עושים באמת? אז צריכים להודות להשם. ובתוך הצ"ח קללות, התורה כותבת מה הסיבה שמגיעות כל הקללות? "תחת אשר לא עבדת את ה' אלוהיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל". זאת אומרת: עבדת את השם, אבל לא עבדת אותו בשמחה.

מה נפקא מינה? מה אכפת לאלוהים שאני עובד אותו בלי שמחה? עובד אותו! מה שאמרת לי לעשות אני עושה, מה אכפת לך אם אני שמח או לא שמח?

בן אדם הולך לעבוד באיזו עבודה, אומר לו הבעל הבית: אתה אמור לעשות כך וכך. והוא עשה, "מה שאמרת, אדוני, הכל מתפקד כמו שצריך". "כן", אומר לו הבעל הבית, "תשמע, אבל לא חייבת". מה זה קשור לעבודה, חיוך? מה שאמרת לי – עשיתי.

מה באמת מסתתר מאחורי שכן אדם לא שמח בעבודת השם? למה באמת בן אדם לא שמח? כי בן אדם מרגיש שאין לו על מה לשמוח. כי בן אדם חי בהרגשה: הכל מגיע לי. בן אדם לא יודע לבוא להודות לקדוש ברוך הוא על מה שהשם עשה איתו.

הלב עובד, תודה.

העבודה שלנו להודות להשם היא עבודה גדולה עד מאוד. היא לא עבודה רגילה, זה לא נקנה ברגע אחד, זה צריך הרבה הרבה תיאורים, הרבה דמיונות, כדי שכן אדם יתאר לעצמו את ההרגשה עד כמה באמת הוא צריך להודות להשם.

כדוגמה: בן אדם הלך ברחוב, ואל תשאל – הוא התמוטט, נפל ברחוב, הזמינו הצלה, לקחו אותו לבית חולים. התברר שעבר דום לב, חייב לעשות אני יודע מה, עיסוי לב. אל תשאל, באותו יום הגיע לבית חולים זוי, איזה פרופסור גדול מהמרכז, אצלו – אתה יודע – הטיפולים מתחיל מחצי מיליון שקל. זה פרופסור משה ברמה שלא ניתן לתיאור.

הפרופסור, לקח סכין, פתח לו את החזה, הוציא לו את הלב, עשה לו איזה עיסוי בלב, החזיר לו את זה, ואחרי שהבן אדם קצת התאושש אמר לו על הניתוח ועל כל העניינים: עשרת אלפים דולר. עשרת אלפים דולר!?

הוא הולך ברחוב – כמה זה היום בשקלים? שלושים אלף שקל – הולך ברחוב, שואל: אתה יודע, עשיתי ניתוח אצל הפרופסור. אומרים לו: "לא יכול להיות! הפרופסור הזה? בטח שילמת שני מיליון". אומר לו: לא, שלושים אלף שקל שילמתי. "לא מאמין לך! שלושים? מה זה, מציאה!" אומר הבן אדם: "שלושים אלף שקל שילמתי! אתה אומר לי מציאה! מה זה, קל בעיניך להביא שלושים אלף שקל? אומר לו: "זו מציאה, אני אומר לך! וואי, הצלחת בניתוח, לא יכול להיות!"

הוא שמע, ובן אדם אחר כך מתחיל להיות מאושר. בבית הוא אומר לאשתו: את יודעת איזו סיעתא דשמיא הייתה לי? איזו הצלחה? איזה – את לא מאמינה מה שהיה! ועושה ריקוד.

מה אתה עושה ריקוד? שילמת שלושים אלף שקל! תגיד, זה שהלב דופק כל הזמן – בלי הדוקטור ההוא, בלי הפרופסור, בלי ניתוחים, בלי כלום, בלי שום דבר – פעם ישבת להודות לבורא עולם? לא הולך לנו השנה. למה לא הולך לנו? כי אנחנו מרגישים שאלוהים הכל חייב לנו.

הכניעה – מביאה את השמחה.

כשבן אדם מתחיל קצת להתבונן, הוא מתחיל להיות כנוע לאלוהים. ואז מגיעה השמחה. השמחה הפירוש: מה שאלוהים אומר אני מקיים, כי אני כנוע אליו. כי הכניעה אצל בורא עולם זה היא המדרגה.

"הראית כי נכנע אחאב? על כן לא אביא הרעה בימיו". אחאב היה שיא הרע, שיא

* ברכת הרב איתן כהן שליט"א: ברכת מזל טוב לידידנו, מכובדנו, הרב ישרון קובי, שיהיה בשעה טובה, במזל טוב גדול, שבמקרה השם הבית הזה ייבנה, ויהיה בניין עדי עד. בית שיעשה נחת רוח לקדוש ברוך הוא, בית שיהיה בו הרבה הצלחה, פרנסה בשפע, שתזכה לראות בנים, בני בנים, עובדי השם אמיתיים, שמחים בעבודת השם. בית שהשיכניה תשרה בתוכו, עם הרבה סיעתא דשמיא, אהבה ואחוה, שלום ורעות, כן יהי רצון, אמן.

כל זה – אומר הסבא משפולי – שאני נמצא שמה, ואני אומר: איך נערים כאלו יכולים להתמודד, שהם רחוקים, רחוקים?

הכומר הלך למלך, דיבר איתו, אחרי כמה דקות חזר. אמר להם: המלך הציע משהו אחר. אני אביא לכם צלב. אם אתם מוכנים לנשק את הצלב הזה, להשתחוות לו ולהמיר את הדת – אתם עכשיו מקבלים מהמלך חנינה. אתם פשוט משוחררים.

הנערים ישובו אחד עם השני, חושבים באמת מה כדאי, לא כדאי. והסבא משפולי אומר: זה היה לי רגעים קשים בחיים שלי, מה הנערים האלו יחשבו באותו רגע?

בסוף הם אמרו לי: בסדר, תביא את הצלב. באמת הלכו, הביאו צלב גדול מחרס עם זהב, משהו מאוד מאוד יפה. הביאו את זה לנערים. שניהם תפסו את הצלב, אחת, שתיים, שלוש – זרקו אותו על הרצפה, פיצצו אותו, דרכו עליו: אנחנו יהודים, ונשארים יהודים, לא נמיר את דתנו לעולם!

אומר הסבא משפולי: הכומר, שראה דבר כזה, כעס עליהם מאוד מאוד. אמר: המיתה שלהם באמת תהיה בתלייה, אבל הידיים האלו שזרקו את הצלב – ישרפו בתוך זפת רותחת. הביאו דלי של זפת וחיממו אותו עד שהפך להיות מבעבע, לקחו את הידיים שלהם והכניסו אותן בתוך הזפת.

ואני הייתי שמה, מספר הסבא משפולי, והם הכניסו את הידיים בתוך הזפת, ומחאו כפיים והתחילו לשיר: "ישמחו במלכותך שומרי שבת וקוראי עונג, עם מקדשי שביעי". והם שרו את זה עוד פעם ועוד פעם, ומתוך זה נפטרו. אני כל החיים שלי שואף להגיע לרגעים הקדושים האלו. איך יהיה כזה רחוק, מגיע לרגעים הקדושים האלו?

שום מעשה טוב אינו הולך לאיבוד

אומר הסבא: תראה, אותם הורים ששרו בבית "ישמחו במלכותך שומרי שבת וקוראי עונג" – תגיד, זה השפיע על הילדים או לא השפיע על הילדים? נראה שבכלל לא! מה זה השפיע? זה עשה הפוך: הילדים נשרו, הפכו להיות ראשי השודדים. אבל באמת מה שאצלך נראה לא עוזר – זה דבר גדול שאי אפשר לתאר אותו.

זה עוזר! כל פעולה שאתה עושה בבית זה חורט אצל הילדים, זה נשאר לנצח נצחים. אתה אומר: אבל תשמע, איזה נשאר, זה הלך לאיבוד. שום מעשה טוב שעשית לא הולך לאיבוד. לפעמים לא רואים אותו, לפעמים זה לוקח שלושים שנה, ארבעים שנה, ופתאום אתה רואה שהמעשה שעשית גדול. לכן שום בן אדם לא יזלזל בשום מעשה שהוא עושה, גם אם נראה לו שזה לא פועל.

"לך לשלום" ולא "לך בשלום" – כוחם של דברים קטנים

הגמרא בסוף מסכת ברכות. את הגמרא הזאת כולם מכירים, אבל אני רוצה רק לחיות אותה, זה דבר לא מובן.

הגמרא אומרת שהנפרד מחברו אל יאמר לו "לך בשלום" אלא "לך לשלום". מי אמר לך? שהרי יתרו אמר למשה "לך לשלום" – הלך והצליח. והפוך: דוד אמר לאבשלום "לך בשלום" – הלך ונתלה. לכן אל תגיד "לך בשלום", "לך לשלום". יישר כוח.

עכשיו אני רוצה לחיות את הסוגיה הזאת. בוא נגיד שיתרו היה אומר למשה רבנו "לך בשלום" – תגיד, זה היה משנה משה? אולי יתרו של היום זה יותר טוב, אבל יתרו של פעם, יתרו ההוא, שהיה אז הראש של כל הבעלי עבודה זרה – מישורו רוצה לקבל ברכה מיתרו? תאמין לי שעדיף שלא יברך בכלל.

גם אם בירך – מה נפקא מינה אם הוא יגיד "בשלום" או "לשלום"? בנוסף, אתה יודע מי זה בכלל משה רבנו? הקדוש ברוך הוא אמר לו: אם אתה לא גואל, אין גואל אחר. משה רבנו מדבר עם אלוהים! תגיד, אם יתרו היה אומר לו "לך בשלום", אז מה? אז אין הצלחה? אין סייעתא דשמיא? לא ילך כלום?

בא חז"ל ואמרו לך: כן, לא ילך. אם יתרו היה אומר למשה "לך בשלום", משה לא היה מצליח. אל תגויס! מה, לא מצליח? תגיד לי, וגם מה ההבדל? באותיות – אותן אותיות, פשוט רק מחליף בין ל' ל-ב'. אותם מספרים, הוא לא הוריד כלום. חז"ל אומרים: אם יתרו היה אומר לו "לך בשלום", לא הייתה סייעתא דשמיא למשה רבנו.

בנוסף, הפוך: אם דוד היה אומר לאבשלום "לך לשלום", היה מצליח. איזה מצליח? אתה יודע מי זה אבשלום? איזה רשע מרושע, דרך אחרי אביו להרוג אותו! נו, דוד היה אומר לו "לך לשלום" – שפשוט, איזו עלייה תהיה לו, איזו עלייה, רשע מרושע הבן אדם הזה.

כן, בא חז"ל וגילו לך: גם לרשע מרושע הזה, אם דוד היה אומר לו "לך לשלום", היה הולך ומצליח. בזה שאמר לו "לך בשלום", הלך ונתלה.

כמה בן אדם צריך לדעת שיש כאלו דברים קטנים, שנראה לך שאין לזה יחס אפילו, זה לא רציני, זה כלום, זה שטויות. מה שלך נראה שטויות – בחז"ל זה שינוי של הטבע.

לאסוף זכויות – אין יודע איזו זכות תעמוד לו

לכן כל אחד מאיתנו בתוך הימים האלו, נשאר לנו שבועיים, יראה להתחזק, לאסוף זכויות. ומה שתאסוף – אף אחד בשמיים לא יודע איזו זכות תעמוד לו. יש פעמים אתה שומע סיפורים, שפתאום איזה בן אדם עשה איזה מעשה, והמעשה הפשוט הזה הכניס אותו לגן עדן. ויש אחד שעשה מעשים גדולים ולא נכנס לגן עדן.

כל אחד מאיתנו חייב בימים האלו באמת לקחת את עצמו בידים, להודות לבורא עולם על מה שהוא מטיב איתו.

סיפור החתם סופר – טובה שנפרעה אחרי שלושים ושלוש שנה

סיפור החתם סופר: הייתי במינץ בתור בחור – כמדומני זה בצרפת – ושם התאכסנתי אצל איזה גביר אחד. לא היו בישיבות פנימיות.

היה גם חוק, שאם החיילים הצרפתים מסתובבים מעיר לעיר, אנשי העיר חייבים להביא אוכל, לאכסן אותם בתוך הבית שלהם. ובאחד הימים הגיעו חיילים לעיר מינץ, והבעלי

בתים היו צריכים לאכסן אותם. אחד החיילים התאכסן ג"כ אצל הגביר איפה שאני הייתי.

אותו חייל מאוד התלהב מהחתם סופר, מהגאונות שלו, מהפיקחות שלו, מהצדקות שלו. וכל השאלות שהיו לו שאל את החתם סופר, והחתם סופר הסביר לו אחד לאחד. החייל סיפר – הייתי רץ, איך שנגמר שמה כל מה שיש בצבא, הייתי חוזר בחזרה לאותו גביר להשתעשע עם החתם סופר.

נגמרה המלחמה והלכו. מאז עברו למעלה משלושים שנה. ופרצה מלחמה בין אוסטריה לבין הונגריה. היו שם שני יהודים שעשו עסקת נשק ביניהם, קנו בשותפות איזה עסק גדול, והסתכסכו בשותפות שלהם. לא ידעו מה לעשות, פנו לחתם סופר: הוא יהיה הדיין, מה שיגיד – נעשה.

הם הלכו לחתם סופר, ואין מה לעשות, אתה יודע, דין תורה: אחד יוצא זכאי, אחד יוצא חייב. אחד – החתם סופר פסק לטובתו, והשני – חייב אותו.

זה שיצא חייב, לא מצא חן בעיניו הסיפור הזה. הלך לאיזה שופט צבאי והלשין על השותף שלו שהוא קונה נשק, ושהחתם סופר גם שותף לפשע הזה, שהוא מרגל לטובת המדינה השנייה. השופט הצבאי מיד שלח חיילים, תפסו את החתם סופר, אזקו אותו, לקחו אותו מיד לכלא.

והיה צער גדול שהחתם סופר נתפס, כי בזמן מלחמה, תופסים אדם שהוא מרגל – אין הרבה שאלות, ישר מחסלים אותו. החתם סופר חזר על פסוקי ביטחון ואמונה, חזר, שינו, עד שהרגיש טוב על עצמו.

כשהגיע המשפט, שמו את החתם סופר באמצע, במרכז, ומסביבו, מאחוריו, מלפניו, ישבו חיילים שלופי חרבות. למה עשו את זה? כדי שהנידון ייכנע, מהפחד שיהיה לו, שלא ידבר דברים לא במקום.

השופט הבכיר שהגיע – איך שהוא נכנס, חיך לחתם סופר, ואמר לחתם סופר: אל תביהל מכל החרבות שאתה רואה פה, ככה זה החוק. ולפני שהשופט פתח את המשפט, הוא אמר לכל החיילים: תחזירו את החרבות לתוך התיק שלהם. ואמר לקטגור: בבקשה, מה יש לך להציע? והוא דיבר, דיבר. אמר לחתם סופר: בבקשה, תעלה, תגיד מה אתה אומר. עלה, הפריך את כל מה שהיה.

השופט שמע, אמר: מה שאמר הרב היהודי – ניכר שהכל אמת לאמיתה, דברי טעם. יצא זכאי.

אחרי שהסתיים, השופט קרא לחתם סופר: כנס אצלי לחדר. אמר לו השופט: תראה, אתה לא מכיר אותי, אבל אני מכיר אותך. אני לפני שלושים ושלוש שנה הייתי במינץ, הייתי בחור, והתאכסנתי אצל הגביר ההוא, והייתה לי שמחה גדולה מאוד להשתעשע איתך. כל כך היה לי טוב, אני ידעתי שאתה זכאי והכל זו עלילת שווא, ולכן פסקתי לטובתך.

אומר החתם סופר: תראה, לפני שלושים שנה בורא עולם כבר ארגן לי את זה שאני אצא זכאי. לפעמים אתה עושה איזה מעשה טוב לפני שלושים שנה, ופתאום אתה מגלה את התוצאה שלו אחרי שלושים שנה. בן אדם צריך ללמוד.

עבודת השבועיים האחרונים

עכשיו אנחנו בזמנים שמי יודע. מגיעה שנה חדשה, ובעזרת השם שהשנה תתחיל בצורה טובה, שנזכה גם למלך המשיח בעזרת השם, שנזכה לישועות גדולות, לשמחות בבית. צריכים באמת שנה של שמחה, של גאולה.

לכן דווקא עכשיו, בשבועיים שנשארו, כל אחד יתאמץ יותר שהתפילה שלו תהיה תפילה עוד יותר טובה, במשהו אפילו. שהלימוד תורה שלך יהיה יותר טוב במשהו, שהבין אדם לחברו יהיה יותר טוב במשהו, שהארת פנים שלך – תאיר פנים בשבועיים האלו. אם תאיר פנים, יקבלו אותך למעלה בשמיים בהארת פנים.

הארת פנים – סיפור בעל המכולת

סיפר בחור ישיבה: הייתי באיזה מקום, והחלטתי שאני עוזב את הישיבה. הכנתי את המזוודה. אמרתי: לפני שאני אצא, אני אקנה פחית מהמכולת, איזה משהו לאכול, ואני אצא לתחנה מרכזית, זהו, אני סיימתי את הישיבה.

איך שאני נכנס למכולת, פוגש אותי הבעל המכולת – קראו לו עופר – אמר לי: וואו! בחור ישיבה נכנס לחנות שלי? וואי, איזו זכות! היום יהיה לי שפע בחנות. מה זה? אתה האור של העולם, אתה בן אדם הכי מיוחד, עליך עומד כל העולם.

המילים שהוא אמר, הוא אמר את זה מכל הלב, והמילים האלו נכנסו ללב שלי. קניתי פחית, הלכתי הביתה, וחזרתי בחזרה לישיבה. נשאיתי בישיבה, למדתי, הכל היה בסדר. עברה איזו תקופה, הגיע בין הזמנים, אחרי בין הזמנים אני חוזר לישיבה. קיבלתי אומץ לבוא לבעל החנות, להגיד לו: אתה יודע, בזכותך אני חוזר לישיבה. אני כבר הייתי בחוץ.

אני נכנס – אני רואה שהמכולת סגורה. ועל המכולת יש מודעת אבל. בעל המכולת נפטר. חיפשתי איפה האבלים יושבים, אמרו לי: זה יום אחרון, מחר קמים. באתי, עמדתי: אני לא מכיר את אף אחד פה, אני רוצה לספר לכם מה שעבר עליי. כך וכך עבר עליי, אני כבר הייתי בחוץ – המילים הטובות שאמר לי בעל המכולת, זה החזיר אותי לישיבה.

בן אדם לא יודע מה הוא עושה בהארת פנים. כתוב בספרים, שאם אתה מאיר פנים לאחרים, בשמיים, כשיבואו לדון אותך, ידונו אותך בהארת פנים.

איזו נחת זו. כמו שבן אדם רק נכנס למשרד של מס הכנסה, והמנהל מחייך אליו – הוא כבר יודע, זה מסודר, זה מסודר, עזוב את ההמשך עכשיו. בשבועיים האלו, כל אחד יראה באמת עוד פעם, חיזוק על גבי חיזוק. והשם יעזורנו על דבר כבוד שמו, אמן ואמן.